

သရုပ်ဖော်

ဆွေမင်းစုမြို့

မြိုင်ရာဇာ

အိုအို

ကျွန်ုပ်နှင့်

မာန္တလပရိယာယ်

ဝတ္ထု-ဝေသာ

ဝ-ဆုံးရပ်ပြ

ကလေးစာအုပ်တို

မြိုင်ရာဇာ

မြိုင်ရာဇာတွက်ပီလစဉ်

မြိုင်ရာဇာ

ကျွန်ုပ် နှင့်
မာန္တလ
ပရိယာယ်

တစ်နေ့သ၌...ကျွန်ုပ်မြိုင်ရာဇာတွတ်မိသည်
တပည့်ကျော်ဗိုက်ကလေးနှင့်အတူပဲခူးရိုးမ
တစ်နေရာ၌သားကောင်ကိုလှည့်လည်ရှာဖွေနေခိုက်ဖြစ်သည်။

မြိုင်ရာဇာတွတ်မိ...လာပြီဟေ့..

တပည့်ကျော်
ဗိုက်ကလေးလည်း
ပါသကွနော်..

ဆရာထွတ်ရေ...ခုချိန်ထိဘာကောင်မှလည်း
မတွေ့ပါလား...ဒီကောင်တွေ..ကာရာအိုကေဆိုင်များ
ရောက်နေကြလားမသိဘူး..ဟဲ့

ဟဲ..

တောထဲတောင်ထဲပေါက်ကာရ
မပြောနဲ့..ဗိုက်ဆာပြီ..

ဒါဆိုလည်း ကျန်တော်
တို့မှာပါတဲ့..ဟိုတယ်က
အစားအသောက်တွေ ဓား
ကြန့်ပေါ့...ဟဲဟဲ

ဗိုက်ကလေးနကားကားပြုံးချင်စရာ။

ဟော်တယ်
ကတုံး..
ဟိ

သို့သော်လည်းမသေးမှောင်ထုတ်ပေးလိုက်သော
ထမင်းထုပ်တွင်ကံကောင်းပါမှပါလောနိုင်
သောငါးခြောက်ဖုတ်ပတ်တစ်ဆစ်ကို
တွေးမိလိုက်သောအခါတွင်မူပြုံးဖို့ပင်အင်
အားမရှိတော့။

ဟဲ့

အညှိုးညှိုးပဲ..

သို့ဖြင့်...ကျန်ပ်နှင့်ဗိုက်ကလေးလည်း အရိပ်ကောင်းသောသစ်ပင်ရိပ်တစ်ခု၌ ထိုင်
ကြပြီး ထုံးမံအတိုင်း တောပိုင်တောင်ပိုင်များအားထမင်းထုပ်များမြှောက်၍
တိုင်တည်ပသပြီးထမင်းစားရန်ထမင်းထုပ်များဖွင့်လိုက်လျှင်..

ဟဲ့..
လန့်လိုက်တာ
ကလေး..ကလေး

ဗိုက်..ဗိုက်ကလေး
ထမင်းထုပ်တွေကို
ကြည့်ခမ်း..ရွှေရောင်တွေ
ထနေတယ်..ရွှေ..ရွှေ
ထမင်းတွေဖြစ်
သွားပြီထင်တယ်

ကျွန်ုပ်ခကားကြောင့်ဗိုက်ကလေးလည်းသူ့ထမင်း
ထုပ်ကိုကယျာကယာဖွင့်ကြည့်လိုက်ပြီး

ဟ..ဘယ်နှယ့်..ရွှေထမင်းဖြစ်ရမှာလဲဗျ
ဒါ..ညကကျန်တဲ့ထမင်းကြမ်းကိုဆွနွင်းနဲ့
လိုမိပြီးကြော်ပေးလိုက်တာပါဗျ..

ဟုတ်ရဲ့လားကွာ..

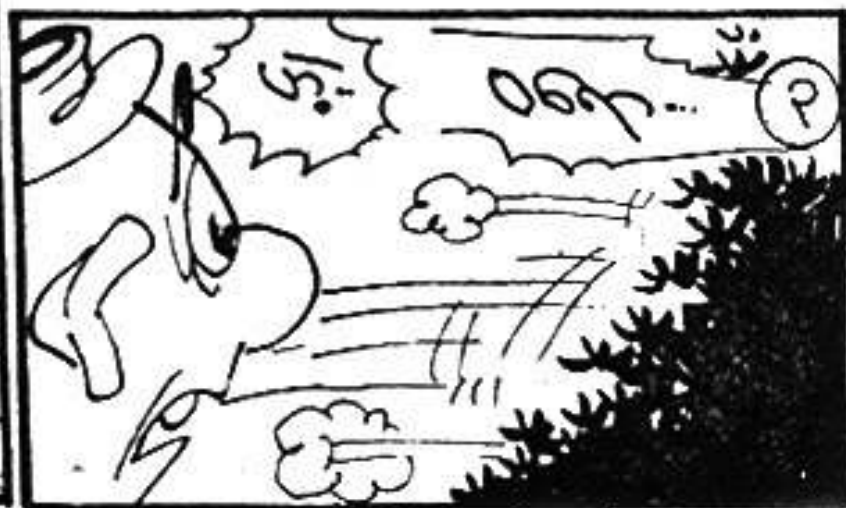
ဆရာတွတ်ကလည်း
မမမျှင်အကြောင်းမသိတာ
ကျနေတာပဲ...ဘာဟင်းမှမပါပဲ
ထမင်းဖြူချည်းထည့်ပေး
လိုက်ရင်အပြောခံရမှာမို့လို့

လှတပတလေးဖြစ်အောင်နွှင်းမှုန့်
လေးနဲ့အရောင်တင်ပေးလိုက်တာ
ကဲ..ဆာတယ်...နွှင်းကြော်လေးပဲ
ဝါးရတော့မှာပဲ..

ကျွန်ုပ်လည်း..ဗိုက်ကလေးနည်းတူနွှင်း
ကြော်လေးကိုပဲဝါးရန်ဟန်ပြင်လိုက်ခဉ်..

ဘာကောင်လဲဆရာတွတ်..ရိပ်ခန့်
ပြေးသွားတာ

အေးကွ့..တောဝက်လား
နွားနောက်လား မသိဘူး...စား
မှာသာစားခမ်းပါကွာထားလိုက်ပါ

ဝါရင့်မုဆိုးကျော်များပီပီ
ရိပ်ခန့်ပြတ်ပြေးသွားသော
သားကောင်ကိုဘေးမဲ့ပေး
လိုက်ပြီးထမင်းဆက်စား
နေလိုက်ကြ၏။

မပေးလို့ကော
ရမလား...ဘာကောင်မှန်း
တောင်မသိလိုက်
တုံဟာ...ဟင်း

ထိုအခိုက်လွန်စွာမှရှည်လျားသော..မြေကြီးတစ်ကောင်မှာကျွန်ုပ်တို့ရှေ့မှ
ပြတ်၍..ချုံ့နွယ်များကြားသို့တိုးဝင်သွားပြန်ချေ၏။

နည်းတဲ့မြေကြီး
မဟုတ်ဘူးဗျို့
ဆရာတွတ်ရေ...လိုက်ကြ
ရအောင်...

နေပါဦးကွဲ့...ထမင်းစားလို့မပြီးသေးဘူး

ထမင်းပြီးအောင်စောင့်နေရင်
အကုန်လုံးလွတ်ကုန်ဦးမယ်ဗျာ...

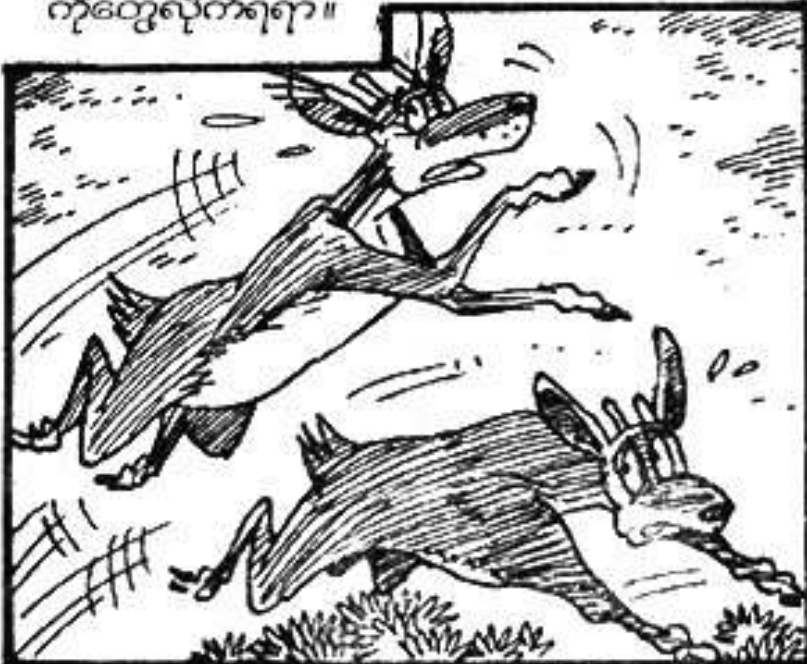
ပြေးပါစေဦးကွာ...သင်းတို့ကျွန်ုပ်လက်က
မလွတ်ပါဘူး...နေပါဦး...ထမင်းကြော်
လေးက...ခုမှခံတွင်းတွေလာသလိုပဲ.

ဟွန်း...နွင်းနံ့တထောင်း
ထောင်းနဲ့...ငန်ကျိုကျိုကိုများ
သူမို့ခံတွင်းတွေသတို့
ဒါကြောင့်...သူတို့လင်မယား
ဖြစ်ကြတာနေမှာ..

ထိုခဏ...ကျွန်ုပ်တို့ရှေ့တည့်တည့်မှ...ချေ
နှစ်ကောင်ခုန်ပေါက်ပြေးလွှားသွားသည်
ကိုတွေ့လိုက်ရရာ။

ဗိုက်ကလေးလည်း...ကျွန်ုပ်သေနတ်
ကိုဖျတ်ခနဲဆွဲယူလိုက်ပြီး..

ကဲ...ဆရာတွတ်မလိုက်ချင်
လည်းနေခဲ...ကျွန်တော်လိုက်မယ်..

ဟ..ဟ..ပြီးပါပြီကွ..ငါလည်းလိုက်မှာပေါ့..ပေး..ပေး...ငါ့သေနတ်
ငါ့သေနတ်ကတန်ရုံလက်မျိုးနဲ့ပစ်လို့ရတာမဟုတ်ဘူး..

ဘယ်ပစ်လို့ရမလဲ
အင်းဒိတ်
သေနတ်
ကြီးဟာ..

ကျွန်ုပ်တို့လည်းချေနှစ်ကောင်နောက်သို့
မျက်ခြည်မပြတ်တမ်းလိုက်ခဲ့ကြ၏။

ဆရာထွတ်..လက်ရပမ်းမိတဲ့
အထိလိုက်နေတာလား..သေနတ်
တစ်ကမ်းရောက်နေပြီလေ
ပစ်ပါတော့လားဗျ..
ဟောဟဲ့..ဟောဟဲ့..

မိတော့မယ်ဟ
လိုက်ပါ..ဗိုက်ကလေး
ရ...

အဲဗျ..
ဟုတ်သား..ဟီး

ဗိုက်ကလေးသတ်ပေးမှကျွန်ုပ်လည်းသေနတ်ကို
သတ်ရမိပြီးမှဆိုးထိုင်ထိုင်၍သေနတ်ဖြင့်ထိုးချိန်
လိုက်၏။ ပစ်ကွင်းကားရှင်းလှချေ၏။

သေးမျှင်
ဝမ်းမြောက်
ပါလေတော့
ဟဲ့..

အဖော်ကွဲသွားသောချေတစ်ကောင်မှာပြေးလမ်း
ကိုကမန်းကတန်းရှာနေပုံရ၏။

ကျွန်ုပ်လည်း..ထိုအခွင့်အရေးကို
အမိအရအသုံးချ၍သေနတ်
မောင်းခလုတ်ကိုညှစ်ချလိုက်
တော့၏။ သို့သော်..

ခိုင်းခနဲမြည်ဟီးသံထွက်ပေါ်
လာရမည့်အခါ...ချောက်ခနဲ
အသံထွက်လာသဖြင့်ကျွန်ုပ်လည်း
နောက်တစ်ကြိမ်...ဆွဲညှစ်လိုက်
ပြန်၏။

ချောက်ကားထိုနေရာမှာပင်ရပ်တန့်၍
ကျွန်ုပ်ကိုသမင်လည်ပြန်ကြည့်နေချေသေး။

ကျွန်ုပ်လည်းမျှင်မြန်စွာကျည်
အဟောင်းကိုဖြုတ်၍...ကျည်ထောင့်
အသစ်ထပ်တိုး၍ချိန်လိုက်ပြန်၏။

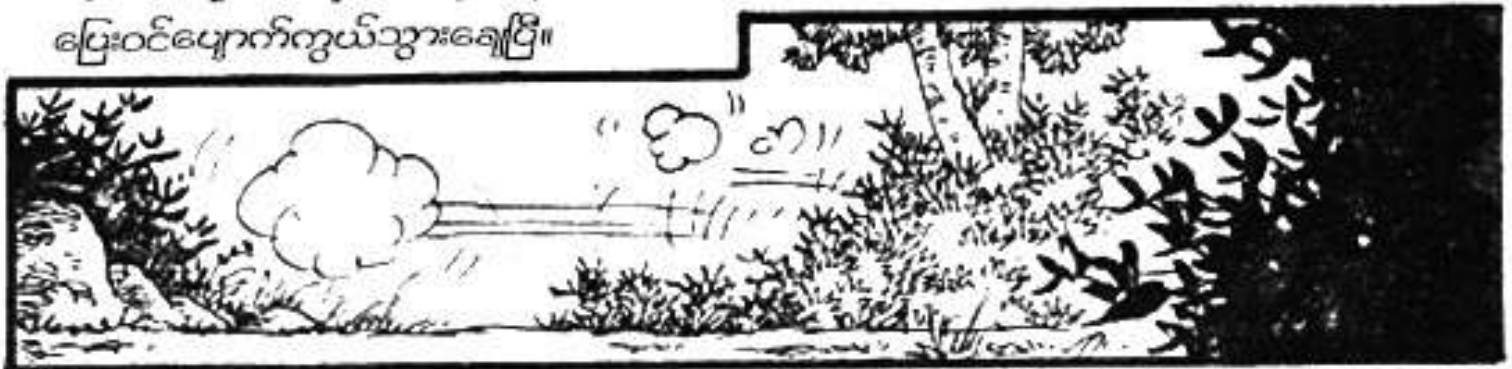
ထိုအခိုက်၊ ကျွန်ုပ်နောက်ကျောမှနူးညံ့ပွန်း
သောအသံတစ်ခုကားထွက်ပေါ်လာချေတော့၏။

ကျွန်ုပ်နှင့်
ဗိုက်ကလေးတို့
လည်းအသံသာ
ရာသို့ဖျတ်ခနဲ
လှည့်ကြည့်လိုက်
တော့..ကြည်ညို
ဖွယ်ကောင်း
လှသောအသက်
ကြီးကြီး
ရသေ့ကြီး
တစ်ပါးကိုတွေ့
လိုက်ရတော့၏။

ရသေ့ကြီး၏ဆုတောင်းသံက..ကျွန်ုပ်တို့ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးအကြောအချဉ်များ
နှိမ့်တက်သွားသလိုခံစားလိုက်ရ၏။ ချေငယ်လေးကာချုံ့တောထွင်းသို့
ပြေးဝင်ပျောက်ကွယ်သွားချေပြီ။

ကျွန်ုပ်၏နှုတ်မှစကားတစ်ခွန်းပင်ပြော၍မထွက်။
ရသေ့ကြီးကလည်းကျွန်ုပ်တို့ကိုဘာမှဆက်မပြော
တော့ဘဲတောရိုးလေးအတိုင်းထွက်ခွာသွားတော့၏။

အေးကွ...ခရီးသွား
ရသောတစ်ပါးထင်...
ပါရဲ့...

ကဲ...ဒါဆိုလည်းကျွန်တော်တို့အနောက်ဘက်ကိုပဲ
သွားပြီးသားကောင်ရှာတော့မယ်ဆရာထွတ်...
ရှေ့ဘက်ကိုသွားရင်...

ဒီ...ရသေ့ကြီးနဲ့တွေ့ပြီးသတ္တဝါတွေကိုအလှူခံနေဦးမယ်

ဗိုက်ကလေးခကားကိုကျွန်ုပ်
ကြားသော်လည်းဘာမှပြန်မပြော
မိ။ ကျွန်ုပ်မိတ်ထံဝယ်တစ်မျိုး
ကြီးခံစားနေရပြီးနောက်သို့
လိုက်ကြည့်ချင်နေမိတော့၏။

လိုက်ကြည့်ရင်ကောင်းမယ်

ဟာ...ဆရာထွတ်ကလည်း
လိုက်ကြည့်ပြီးဘာလုပ်မလဲ

ဘာရယ်တော့မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊
အကန့်ရသေ့ကြီးဆိုရင်ဒီတောထဲမှာ
နေဖို့ထိုင်ဖို့အဆင်ပြေပါ့မလား
အကူအညီများလို့နေမလားလို့ပါ..

အင်း..ဆရာထွတ်ပြောတာ
ကောင်းတော့ကောင်းပါတယ်
ဒါပေမယ့်..ခုချိန်ထိဘာသာကောင်
မှမရသေးတော့..အိမ်ပြန်ရင်

ဒါ..အရေးမကြီးပါဘူး
ကွာ...ငါ့ခိတ်ထဲမှာ
တစ်မျိုးကြီး
ဖြစ်နေလို့ပါ..

ဒါဆိုလည်း..လိုက်ကြည့်ချင်လိုက်ကြည့်လေ
အဲ..အိမ်ရောက်လို့..မမမျှင်ဆူရင်
ဆရာထွတ်အပြစ်နော်..

အေးပါကွာ..

ထို့နောက်..ကျွန်ုပ်တို့လည်း
ရသေ့ကြီးထွက်သွားသော
တောရိုးပေးအတိုင်းခပ်သွက်သွက်
လှမ်းခဲ့ကြ၏။ သားရဲပေါ်လှသော
ဤတောဤတောင်၌ရသေ့ကြီး
ကိုတွေ့လိုက်ရသဖြင့်ကျွန်ုပ်
ခိတ်ထဲ..ကြည်နူးခြင်းလား
အံ့ဩခြင်းလားဝေခွံမတတ်။

ကျွန်ုပ်တို့အတန်းငယ်လှမ်းမီလျှင်ပင်ရသေ့ကြီးဆင်းသွား
သောတောရိုးလေးထဲမှဆင်ရိုင်းများ၏အော်သံကို
ကြားလိုက်ရချေတော့၏။

ဆ...ဆတွတ်...ဆင်ရိုင်းအုပ်ထင်တယ်

အေးကွ...

ခုနက...ရသေ့ကြီး
ဆင်းသွားတဲ့နေရာပဲ
ရသေ့ကြီးတော့ဒုက္ခပါပဲ
လာ...တို့မြန်မြန်လိုက်
ရအောင်..

ဟာ...ဆရာတွတ်ကလည်းဆင်ရိုင်းအုပ်နဲ့တွေ့တော့
ကျန်တော်တို့ပြေးပေါက်ပိတ်နေလိမ့်မယ်

အဲ...ဟုတ်သား

ရသေ့ကြီးတော့...ဒုက္ခပါပဲကွာ

မတတ်နိုင်ဘူးပေါ့ဗျာ
သတ္တုပါတစ်ခု...ကံတစ်ခု
ပေါ့...

ကိုယ်မခံ
ရမှီအရေး
ကြီးတယ်

တောတန်းလေးထဲမှ
ဆူညံနေသောဆင်ရိုင်း
အုပ်၏အသံက...ကျွန်ုပ်တို့
ရသေ့ကြီးကိုယ်စား...
ကြက်သီးမွေးညင်းထစေ
တော့၏။

ကြောက်...
ချေ...

ကျွန်ုပ်နှင့်ဗိုက်ကလေးသည်အနီးရှိ
ကညင်ပင်ကြီးပေါ်သို့တက်ကြ၏။
အပင်ကြီးကြီးလုံးပတ်ကြီးသော
သစ်ပင်မှ...ခိတ်ချလက်ချတက်ခြင်း
ဖြစ်၏။တော်ရုံသစ်ပင်လောက်
ဆို...ဆင်ရိုင်းအန္တရာယ်ကလေးတို့နှင့်
ဖွယ်မမြင်...။

မိမိ
မိမိ...
သူပဲ
သူပဲ...

မေမေရေ...

ဗိုက်ကလေး...ထိပ်ဖျားထိတက်ဟေ့
ဒါမှသေသေချာချာမြင်ရမှာ...

အင်းပါ...

အကိုင်းအခတ်များဝေပြာနေသည်မှို
တက်ရလွယ်၏။မကြာမီကျွန်ုပ်
နှင့်ဗိုက်ကလေးသည်သစ်ပင်ထိပ်ဖျား
သို့ရောက်ရှိခဲ့တော့၏။

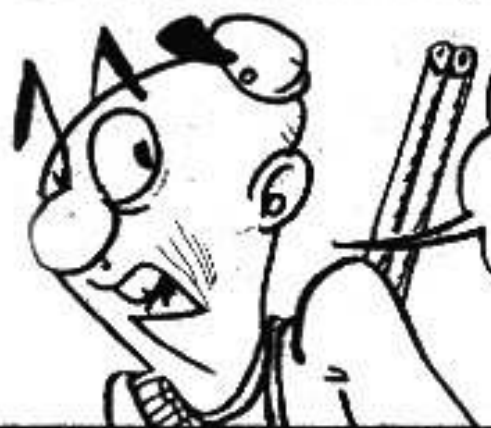
၁၂

ဆင်ရိုင်းက...ဆယ်ကောင်လောက်ရှိမယ်ဗျ
တွေ့လား...ဆရာတုတ်...

အေးကွ...ဒုက္ခပါပဲ

ဘာဒုက္ခလဲ
ဆရာတုတ်...

ခုနက
ရသေ့ကြီးက...ဒီလမ်းအတိုင်း
ဆင်းသွားတာခုလောက်ဆို
ထိပ်တိုက်တိုးနေပြီလား
မသိဘူး...

ဒီကောင်တွေက...တိရစ္ဆာန်တွေဆိုတော့
သူတော်ကောင်းတွေလည်းရှောင်မှာမဟုတ်ဘူး

ဟုတ်တယ်...ဒီတော့...ကျွန်တော်
တို့...ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ

ကျွန်ုပ်လည်းအတန်ငယ်ခင်း
စားနေမိသည်။ ရသေ့ကြီး
ဘေးအန္တရာယ်ကို...ကာကွယ်
ပေးချင်မိတာမျိုးတဖွားဖွား
ပေါ်လာချေသည်။

ငါ...ဒီသေနတ်နဲ့...ဒီကောင်တွေရှိရာကို
မှန်းပစ်မယ်ကွာ...

အာ...မတော်ရသေ့
ကြီးကိုထိသွားရင်...နုကွေ...

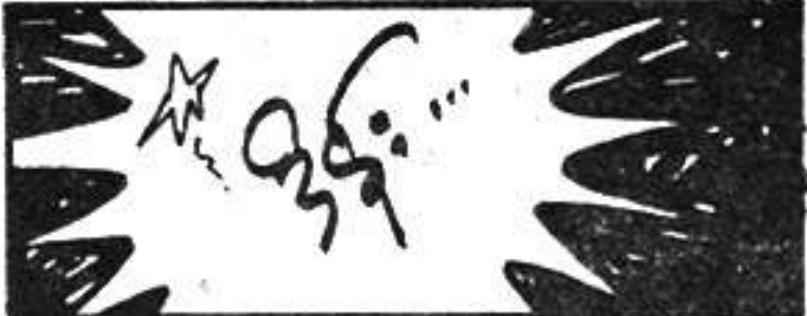
အေးကွ...ဒါလည်းဟုတ်တာပဲ
အဲ...ဟုတ်ပြီ...မိုးပေါ်ထောင်
ပြီးပစ်မယ်...ဒီကောင်တွေကို
ချောက်ပွန်နေသလိုပေါ့...

ဟုတ်ပြီ..ဟုတ်ပြီ
တစ်ခါက..ရွာထဲဝင်လာတဲ့
ဆင်ရိုင်းတွေကို..ခြောက်
သလိုပေါ့နော်...ဒါဆို
ပစ်သာပစ်..

ဗိုက်ကလေး၏အားတက်သရော
ထောက်ခံချက်ကြောင့်
ကျွန်ုပ်၏သေနတ်ကိုမိုးပေါ်
ထောင်၍ပစ်လိုက်ချေတော့၏။

သေနတ်သံကား၊ တောလုံးဟိန်းသတည်း။

ကောင်းတယ်ဗျို့..
'နောက်တစ်ချက်..

ကျွန်ုပ်လည်းဗိုက်ကလေး
ခကားအတိုင်းနောက်တစ်
ချက်ထပ်မံ၍ပစ်လိုက်
ပြန်၏။

နောက်တစ်ချက်
ဆော်လိုက်ပါဦး
ဆရာတွတ်..

သေနတ်ဆယ်ချက်ခန့်...ပစ်ပြီးသွားသောအခါဆူညံ
နေသောဆင်ရိုင်းအုပ်သံမှာရုပ်ချည်းတိတ်ဆိတ်
သွားချေတော့၏။

နောက်
တစ်ချက်..

ဒီကောင်တွေပြေးပြီထင်တယ်
ဘာသံမှမကြားရတော့ဘူး

ကဲ..ဒါဆို..အောက်ဆင်း
ပြီးကြည့်ကြရအောင်...

၁၄

ကျွန်ုပ်နှင့်ဗိုက်ကလေးသည်ကညင်
ပင်ကြီးပေါ်မှဆင်း၍တောတန်း
လေးထဲသို့ခပ်သွက်သွက်လိုက်ခဲ့ကြ၏။

တောတန်းထဲမှာလည်း
ငြိမ်လို့ပါလား...ဒီကောင်တွေ
သေနတ်သံကြောင့်...ဂမူးရှူးထိုး
ထွက်ပြေးပြီး...ရသေ့ကြီးကို
တက်နင်းမိသွားရင်တော့
ဒုက္ခပဲဟေ့...

ခြေသံလုံးအောင်နင်း၍သတိဖြင့်တပြည်း
ဖြည်းတောတိုးလာခဉ်...အူး...ခနဲ
အော်လိုက်သောတောဆင်ရိုင်းတစ်
ကောင်၏အသံကြောင့်...ကျွန်ုပ်တို့မှာ
ကြက်သေ...သေသွားရတော့၏။

မြင်လိုကရသောမြင်ကွင်းကားကျွန်ုပ်အတွက်အံ့ဩဖွယ်ရာပင်တည်း။
တောဆင်ရိုင်းအုပ်ကားထိုင်သူထိုင် အိပ်သူအိပ်ဖြင့်အနားယူနေကြခြင်း
ဖြစ်ချေတော့၏။ ပို၍အံ့ဩဖွယ်ကောင်းသည်ကတော့...

၁၅

ဆင်ရိုင်းအုပ်နှင့်မနီးမဝေးသစ်ပင်အောက်၌ထိုင်နေသောရသေ့ကြီးကိုတွေ့လိုက်
ရသေ့ကြီးကွန်ပိတ်ထံ၌တအံ့တသြဖြစ်ရချေတော့သည်။

ဆရာတွတ်..ဒီရသေ့ကြီးက..ဒီတောဆင်ရိုင်း
အုပ်တွေကိုများမွေးထားလားမသိဘူး

ဟာ..ဗိုက်ကလေးရ..ဒီဆင်ရိုင်း
အုပ်တွေကိုမွေးပြီးဘာလုပ်ရမှာလဲ..
ရသေ့ကြီးနဲ့ယဉ်ပါးနေတာဖြစ်
မှာပါ..

ကွန်ပိတ်မှာအံ့သြဖွယ်ရာမြင်ကွင်းကိုမှင်သက်
မိခွာကြည့်မိနေတော့ချေသည်။

ကွန်ပိတ်မှာထိုနေရာမှမလှုပ်ဝံ့။
အသက်ပင်မနည်းရှုနေရချေသည်။
အကယ်၍လူအနံ့ကိုရရှိသွားခဲ့၍
ကွန်ပိတ်ဘက်ပြေးလာခဲ့သော်..ဒီ
တစ်ခါပြေးပေါက်ကားပိတ်ဖွယ်ရာ
ပင်ရှိချေတော့၏။

ထိုအခိုက်ထိုင်နေကြသောတောဆင်ရိုင်းကောင်
များမှာ...ကျို..ခနဲအော်၍မတ်တပ်ရပ်လိုက်
ကြပြီးရသေ့ကြီးထိုင်နေရာရှေ့မှပြတ်၍
သစ်ပင်အုပ်ထဲသို့တိုးဝင်သွားချေတော့သည်။

မကြောက်နဲ့နော်တပည့်ကြီး
ကွန်ပိတ်တစ်ယောက်လုံးရှိတယ်

ဆရာထွတ်ဆင်ရှင်းကောင်
တွေတော့သွားပြီဗျ..ရသေ့ကြီး
ကတော့..ထိုင်နေတုန်းပဲ..

ကျွန်ုပ်လည်း..စိုက်ကလေးခကားကိုပြန်လည်
ဖြေကြားခြင်း..မပြုတော့ချေ။ ကျွန်ုပ်၏ခြေ
လှမ်းများကားထူခြေကြီးစွာဖြင့်ထိုင်နေသော
ရသေ့ကြီးဆီသို့ဦးတည်နေချေတော့၏။

ကျွန်ုပ်မှာ..ရသေ့ကြီးအနီးသို့
ရောက်သည်နှင့်ခပ်လှမ်းလှမ်း
တစ်နေရာမှထိုင်၍ဦးချမိ၏။

အတန်ကြာမှရသေ့ကြီးကား..မျက်လွှာကိုဖွင့်ကြည့်
ပြီးတိုးညှင်းသောခကားသံထွက်ပေါ်လာချေ၏။

ဪ...ဒကာမုဆိုးပါလား...ဘယ်က
လာလို့...ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ...

ရသေ့ကြီး၏မေးခွန်းကိုကျွန်ုပ်မည်သို့ဖော်
ပြမည်မသိ။ မိမိအလုပ်ကိုဖွင့်ဟပြော
ပြဖို့နှုတ်ဆွံ့နေသည်ကတော့အမှန်ပင်
တည်း...။

တ...တ...တပည့်တော်...ကြုံတိုင်းရွာကလာတာပါ
တပည့်တော်အလုပ်က...မှဆိုးအလုပ်ဆိုတော့
သားကောင်တွေပစ်တဲ့အလုပ်နဲ့ပဲ...ဒီ
တောကိုလာတာပါ..

အင်း...အကုသိုလ်အလုပ်
လုပ်ဖို့...ဒီတောထဲကို
လာတယ်ဆိုပါတော့..

ကျွန်ုပ်မှာ..ခေါင်းညှိတ်ရုံမှတစ်ပါး..
တခြားစောဒကတက်ခရာမရှိပါတော့ချေ။

နာတို့အမျိုး
တင်ပ..

အင်း...ကုသိုလ်အလုပ်..လုပ်ဆိုပေမယ့်
ဒကာကမှဆိုးဆိုတော့ဝမ်းရောက
ရှိသေးပါ..ကျွတ်ချိန်တန်တော့လည်း
ကျွတ်မှာပေါ့လေ...

မထင်...

ရသေ့ကြီးက..ကျွန်ုပ်နှင့်ပိုက်ကလေးကို
ကြည့်ပြီး...

အိမ်း...အကုသိုလ်အလုပ်ကို
ပျောက်ပြီးကုသိုလ်အလုပ်များများ
ရအောင်လုပ်ပေါ့..

မှန်ပါ့..

ရှော့...ရှော့...ဒီလေးတွေဆောင် -
တောထဲတောင်ထဲသွားတယ်..
ဆိုတော့အန္တရာယ်ကများသားလား
အန္တရာယ်ကင်းတာပေါ့...သွားလေရာ
ယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့ယူသွား...

ကျွန်ုပ်နှင့်ဗိုက်ကလေးမှာ အလိုလို...လက်တစ်ဖက်မီ..ရုံသေခွာဖြန့်ပေးလိုက်ကြသည်။ ရသေ့ကြီးကလက်တစ်ဆစ်ခန့်...သတ္တုပြားလေးတစ်ပြားမီကိုလက်ထဲထည့်ပေးလိုက်သည်။

ဒါကိုကြိုးလေးနဲ့ဖောက်ပြီးလည်ပင်းမှာ
ချီထားသွားလေရာအန္တရာယ်ကင်းတယ်
ကဲ...သွားတော့...သွားတော့...

ရသေ့ကြီးကလက်ဖွဲ့လေးပေးပြီး
ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက်ကိုနှင်ချောတော့
သည်။

ကျွန်ုပ်မှာလည်းရသေ့ကြီးကိုမေးခွန်း
တွေမေးချင်လှသော်လည်းမေးဖို့
အခွင့်မသာတော့ချေ။

ကျွန်ုပ်တို့မှာနောက်သို့ဆုတ်၍လောလမ်းအတိုင်းပြန်
ခဲ့ရတော့သည်။

ဆရာတွတ်...ဒီအဆောင်လေးက
ပိယဆေးလို့ခွမ်းရင်သိပ်ကောင်းမှာပဲ
ဟီးဟီး

ဟာ...ဗိုက်ကလေး ဒီလို
ပြောင်ပြောင်ပြက်ပြက်
မပြောကောင်းဘူးဒီလို
ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကပေးတာ..ရိရိ
သေသေထားရတယ်

